

ПУБЛІКАЦІЯ НАУКОВОЇ СТАТТІ В ЗАРУБІЖНИХ ЖУРНАЛАХ: ЩО ПОТРІБНО ЗНАТИ АВТОРУ

Круглий стіл редакторів у рамках 37-го Європейського бухгалтерського конгресу
European Accounting Association (EAA)

Париж–Дофін, 7 травня 2013 р.

КУЗЬМІНСЬКИЙ Ю.А.,

гол. редактор науково-практичного видання «НА»

Традиційно в рамках щорічного Європейського бухгалтерського конгресу відбуваються дискусії з приводу актуальних питань наукової діяльності в галузі обліку та аудиту.

На 37-му Конгресі у Парижі ми стали учасниками Круглого столу, який зібрав редакторів провідних професійних наукових журналів у сфері економіки. Метою такого зібрання було через дискусію звести воедино різні точки зору в контексті наукового облікового журналу. Обмін думками проходив стосовно питань, які оргкомітет Конгресу протягом двох місяців збирав від авторів, членів ЕАА (European Accounting Association) та читачів журналів. Порушені питання можна згрупувати за основними провідними темами навколо процесу публікації, навколо науковців та журналів, навколо необхідності знайти найкращий спосіб надрукуватися тощо. Три різні точки зору були представлені трьома основними учасниками процесу публікації статей: авторами, рецензентами і редакторами.

Особисто для мене результатом дискусії стали роздуми щодо того, яким чином можна було б покращити якість взаємодії між авторами, рецензентами та редакторами. Взагалі-то є й інші учасники, наприклад, видавці, читачі, є інші зацікавлені сторони, але сьогодні на сторінках нашого журналу ми хотіли б зосередитися на думках редакторів провідних фахових журналів щодо ролі цих трьох учасників, їхніх трьох точках зору щодо друкування наукових статей.

ДРОЗД І.К.,

заст. гол. редактора науково-практичного видання «НА»

*Першим і найактивніше обговорюваним учасниками Круглого столу стало питання від авторів про те, яким чином і що вчений-початківець повинен зрозуміти, щоб опублікувати своє дослідження. Розпочала дискусію редактор журналу Accounting and Business Research **ВІВЬЄН БІТТИ**. Вона, звертаючись до молодих авторів, сказала:*

«Передусім ви повинні бачити, яке коло журналів фактично доступне для вас. Існують різні списки, з якими ви можете і повинні ознайомитися. Не обмежуйтеся журналами, наприклад, з бухгалтерського обліку або фінансів. Надсилайте ваші роботи до журналів з менеджменту, історичних, соціологічних видань тощо.

Слід врахувати також ще один дуже важливий момент: які саме роботи взагалі друкує те чи інше видання. Розглядаючи конкретний журнал як платформу для вашої роботи, раджу вам добре ознайомитися з ним, його цілями і завданнями. Аби зрозуміти цілі та завдання, слід подивитися останні випуски журналу і відзначити для себе, які саме праці тут публікуються, яке коло тем висвітлюється, які онтологічні засади використовує редакція журналу – чи це єдина позиція, чи це універсальний журнал. Також можна з'ясувати, які конкретні теорії та методи зазвичай застосовуються цим виданням. Ви повинні зуміти зв'язати свою роботу з літературою, виданою в цьому журналі. Отже, загалом необхідно досконало вивчити видання.

Інша відповідність вашої статті не менш важлива. Це, так би мовити, стандарт якості – якої якості має бути матеріал, щоб журнал його опублікував. Я не є великою шанувальницею всіляких рейтингів, але між різними журналами існують характерні відмінності, диференціація щодо якості. Я вважаю журнальні рейтинги явищем досить неадекватним, так само як і те, що всіх змушують публікуватися в певних журналах високого рівня. Це означає, що неодмінно з'явиться помітна невідповідність між якістю представленої статті та стандартом якості цього журналу. Чесно кажучи, подібний процес є лише марнуванням часу для всіх учасників, оскільки це одна з причин, через яку багато журналів, що входять до певних списків, хіт-парадів, мають високий показник редакційних відмов, і, напевно, більше часу витрачається на роботи, яким редакція відмовила в публікації,

аніж на перспективні праці, які мають потенціал, щоб пройти весь шлях».

ДРОЗД І.К.,

заст. гол. редактора науково-практичного видання «НА»

*Висловлюючись із приводу процесу підготовки та публікування праці, **ПАТРІСІЯ О'БРАЙЄН**, головний редактор журналу *Contemporary Accounting Research*, дала цікаві поради:*

«Насамперед раджу вам виробити в собі «товстошкірість». Ви вклали багато часу та сил у те, щоб створити цю статтю, вона стала майже частиною вас самих, це ніби ваше дитя. І ось приходять люди, зокрема рецензенти, які тикають пальцем і кажуть: «Ваше дитя гидке». Таке складно прийняти. Якщо ви є батьками в реальному житті, навряд чи вам доводилося чути подібні висловлювання на адресу вашої дитини. А ось рецензенти не посоромляться сказати, що ваша віртуальна дитина, ваша праця – негарна. Тож зверніть увагу на моменти, над якими вам слід попрацювати, щоб зробити статтю кращою, більш зв'язною, зрозумілою, доступною і цікавою читачам. Не дозволяйте образі відволікти вас від результату, на який ви повинні бути націлені.

Наступний крок, частково пов'язаний із «товстошкірістю», – шукайте затятих критиків. Вам потрібні критики, які будуть з вами відвертими і вкажуть, в чому ваша праця потребує змін чи покращень, перш ніж ви подасте її до друку».

ЛОРЕНС ВАН ЛЕНТ (LAURENCE VAN LENT),

European Accounting Review

«На питання, яке стосується друкування статей вчених-початківців, можу відповісти, що ми пропонуємо надсилати нам свої праці й таким науковцям, які ще не мають постійної посади в університеті, і аспірантам, обіцяючи їм конструктивний досвід. Хочу наголосити на цьому й попередити питання щодо рецензій, які є деструктивними за своєю суттю, навіть подекуди особистими; така критика жодним чином не йде на користь статті. Щоб уникнути цього, ми підбираємо рецензентів, які мають підтверджений досвід конструктивної критики, здатних допомогти та покращити статтю. Як редактори ми намагаємося чітко і зважено підходити до прийняття рішення щодо публікації, але, водночас, нам подобається ризикувати, друкуючи ту чи іншу роботу, якщо вона містить цікаву ідею, нехай і з певними огріхами, вважаючи, що, можливо, не слід її одразу ж штовхати в жорна рецензування. Ми дуже

чітко окреслюємо, чого очікуємо від авторів. Наші стосунки чітко регламентовані, майже як контракт: ви, як автор, маєте право на... і зобов'язані..., і тоді вашу статтю надрукують. Думаю, такі умови будуть привабливими для багатьох молодих вчених. Зрештою, третина усіх статей подається нам на розгляд саме молодими авторами.

Хочу дати певну пораду авторам-початківцям: організуйте зворотний зв'язок під час презентації своєї роботи. Проте, якщо ви молодий аспірант, отримати запрошення провести презентацію своєї роботи в університеті може бути нелегко. Раджу в таких випадках зателефонувати своїм знайомим і попросити дозволу прийти і поговорити про свою працю. Більшість коледжів у Європі ставляться до подібних пропозицій з ентузіазмом, особливо тому, що це абсолютно безкоштовно. Також можна влаштувати сеанси зворотного зв'язку у своєму рідному закладі. Часто дуже корисною аудиторією можуть стати такі самі аспіранти. Тож запрошуйте людей як з вашого, так і з інших факультетів, щоб вони заслухали вашу роботу.

І моя думка щодо того, як авторові діяти при поверненні статті на доопрацювання. Для авторів-початківців це ще один аспект, у якому їм потрібно отримати досвід. Як редактор я помітив, що подекуди автори не приділяють належної уваги тому, що слід доопрацювати в статті. Дізнавшись про рішення редакції та отримавши рецензію, вони думають: так, це несерйозний недолік, тут я трохи підправлю, тут додам контрольну зміну – і готово, в той час як рецензент мав на увазі більш глибокі корективи. Зі свого досвіду можу сказати, що в такій ситуації важливо показати звіт рецензента своїм колегам і запитати в них, що від вас вимагається. Навіть якщо ви отримали лист-відмову, потрібно показати його іншим. Багатьох, особливо молодь, дуже пригнічує відмова надрукувати їхню статтю. Вам піде на користь почути, якої думки ваші знайомі про цю роботу і яким чином ви можете її покращити, щоб журнал її надрукував. Такі кроки значною мірою збільшують ваші шанси продуктивно відреагувати на рецензію, а журналу – отримати статтю, яку вони зрештою надрукують».

КРІСТОФЕР ЧЕПМЕН (CHRISTOPHER CHAPMAN),

Accounting, Organizations and Society

«Мені здається, це гарна нагода поговорити на тему, яка є досить близькою для мене, а саме: примусовий характер процесу написання та публікування статей, через що автори обирають найкоротший шлях і не приділяють достатньої уваги усім етапам якісної підготовки матеріалу. Небезпека криється в тому, що науковці міркують наступним чином: «Мені все одно зрештою доведеться друкувати свою

роботу в журналі, тож давайте не тягти kota за хвіст, а одразу подаватися до журналу». Як на мене, це приклад нерозумного маркетингу, просування вашої праці, адже інколи редактор або рецензент можуть просто не зрозуміти суті вашої роботи. Найпевніший спосіб уникнути такої ситуації – протестувати свою працю на конференції або семінарі, оскільки ці заходи є цінними джерелами зворотного зв'язку з приводу того, наскільки чітким є формулювання та виклад у вашій статті.

Якщо говорити про зворотний зв'язок, я вважаю, його слід цілеспрямовано створювати, замість того щоб просто презентувати своє дослідження. Продумайте заздалегідь, який зворотний зв'язок ви бажаєте отримати за підсумками презентації. Не останнє значення при цьому матиме захід, на якому ви виступаєте. Займаючись якісними експериментальними дослідженнями, я часто чув після своїх виступів: «Нас вразили представлені дані, ваша історія про ресторани, публічний сектор французької системи харчової промисловості тощо. Все це надзвичайно цікаво, але чому ви використовуєте теорію А, адже вона звучить не зовсім зрозуміло й переконливо? Тут вам краще застосувати теорію Б». Іншими словами, вашій статті бракує чіткого формулювання. Аудиторія не готова сприйняти її як цілісний продукт. А мені здається, ми, як автори, саме цього і прагнемо досягти, коли аналізуємо, чи готова наша стаття для подання до редакції журналу. Повірте, якщо слухачі або читачі готові сприймати статтю як завершену роботу, тоді ви близькі до мети. Якщо ж ваша аудиторія говорить, що все це дуже цікаво, але чому б вам не звернути увагу на те й на те, або можна було б спробувати ще й таке, – вони бачать не ту статтю, яку задумали і підготували саме ви, а ту, яку їм хотілося, щоб ви написали. Відпрацьовуючи статтю, зовсім не обов'язково презентувати її лише там, де збираються світила вашої галузі. Не думайте, що корисним буде лише зворотний зв'язок від кола еліти шанованих науковців, які володіють певним магічним секретом знання та мудрості. Будь-який зворотний зв'язок є корисним – з нього можна зробити висновок, наскільки чітко сформульована ваша пропозиція. Мисліть з позицій широкого кола читачів – зрештою, журнали публікують статті, які читаєте саме ви, тому важливо, щоб формулювання вашої праці було зрозумілим для широкого кола людей, а не лише обраної еліти. Отже, розумним чином просувати свою працю – означає набувати і вдосконалювати свої презентаційні навички. Це корисно як саме по собі, так і є запорукою того, що вас швидше надрукують. А одразу надсилати свою статтю до журналу – навпаки, зовсім не є гарантією швидкого друкування».

ДРОЗД І.К.,

заст. гол. редактора науково-практичного видання «НА»

Цікаво, що **VIBYEN BITTI** відверто назвала причини, чому статті отримують відмову редакції *Accounting and Business Research*, адже попри відкрите та закрите рецензування, що проводять журнали, це достатньо маловідома інформація для широкого загалу авторів:

«Однією з причин є те, що ваша робота не відповідає меті та завданням журналу. Тут можна порадити: подивіться на свій список літератури, там є ціла низка журналів, на які ви могли б орієнтуватися.

Інша причина – недостатній науковий внесок. Масштаб внеску праці може варіюватися залежно від того, на журнал якого рівня ви орієнтуєтесь. Окремі праці взагалі оминають це питання – нехай читач і рецензент самі з'ясують це для себе. Шановні автори, намагайтеся подавати чітке формулювання внеску.

Іншим спорідненим питанням є обґрунтування актуальності роботи, і, гадаю, одним з найпоширеніших обґрунтувань, які я зустрічаю, є те, що ця робота заповнює прогалину в існуючій літературі. Це мене дещо розчаровує. Бажано, щоб робота над науковими статтями розпочиналася тому, що автору спало на думку по-справжньому цікаве питання для дослідження, щось, що він спостерігає, вважає гідним уваги, замість того аби використовувати літературу як базову точку для написання статті.

Іноді немає однієї конкретної причини для відмови редакції, а є поєднання цілої низки моментів, які дають підстави зробити висновок про недостатній науковий внесок. Так, наприклад, вбачати внесок у тому, що роботу подано в іншому контексті, недостатньо. Слід приділити увагу тому, чим цей контекст може бути цікавим. Недостатньо просто відрізнятись, аргументуйте: чому це питання є цікавим? У чому полягає відмінність? Що ми довідаємося з цієї роботи, які теоретичні знання здобудемо? Просто зазначити, що дослідження проводилося у країнах, які розвиваються, недостатньо. Недостатньо теоретично обґрунтовані статті не потрапляють до друку. Подібні нюанси залишають негативне враження, коли редактор вперше читає статтю. Якщо він помічає велику кількість таких сигнальних прапорців, починає думати, що, можливо, і не варто «тягти» таку роботу через усі етапи допуску до публікації».

КУЗЬМІНСЬКИЙ Ю.А.,

гол. редактор науково-практичного видання «НА»

Апеляції на рецензії з відмовою авторові надрукувати його статтю є поширеною практикою закордонних видань. Редактор журналу *Accounting and Business Research* **VIBYEN BITTI** висловила свою думку і власне ставлення до того, коли автору варто їх подавати:

«Це питання мене відверто здивувало – наскільки різними можуть бути позиції у різних авторів. Особисто я, як автор, ніколи б і не наважилася оскаржувати рецензію. Проте це дуже цікаве питання. На мою думку, якщо у вас є вагома причина вважати, що вашу роботу було рецензовано з порушенням усталеної процедури, варто замислитися про таку альтернативу. Однак, загалом, я б не радила вдаватися до цього. Якщо рецензент або редактор не зрозуміли вашої статті, то саме автор має бути зацікавлений у тому, щоб зробити її достатньо зрозумілою для читацької аудиторії.

Обираючи рецензентів, ми прагнемо врахувати принаймні три аспекти. Наш журнал, *Accounting and Business Research*, зазвичай залучає двох рецензентів, які повинні знатися на конкретній тематичі, мати знання з теорії та методології, що використовуються. Також ми намагаємося призначити рецензентів таким чином, щоб один із них мав значний досвід, а інший був порівняно недосвідченим, оскільки їм постійно доводиться перевіряти праці авторів, які ще тільки починають здобувати науковий досвід. Ми не проти залучення до складу нашої редколегії людей, котрі розуміють дану сферу та здатні підготувати бодай дві рецензії на рік. Ми радо співпрацюємо з найрізноманітнішими рецензентами».

КРИСТОФЕР ЧЕПМЕН (CHRISTOPHER CHAPMAN),

Accounting, Organizations and Society

«Що стосується рецензентів, я погоджуюся з усім сказаним вище і додаю, що варто підбирати людей, які здатні забезпечити конструктивну критику та запропонувати конкретні варіанти розв'язання проблеми. Адже легше за все вказати на недоліки статті: вона не робить того, їй бракує сього. Завжди буде щось, чого стаття не робить і не має. А нам потрібен рецензент, який вкаже на певні обмеження чи слабкі сторони, але водночас запропонує, як можна було б доопрацювати або змінити її».

ПАТРІСІЯ О'БРАЙЄН (PATRICIA O'BRIEN),

Contemporary Accounting Research

«Деякі слова про рецензентів. Всі ми в той чи інший момент беремо на себе цю місію – рецензувати чужі статті. Я хочу звернути вашу увагу на те, чого не слід робити, а потім перейду до того, що робити необхідно. Ваше завдання полягає не в тому, щоб розчавити душу людини, чия стаття ви вчитуєте, а в тому, щоб уважно її перечитати та допомогти автору зрозуміти, в чому криються недоліки і яким чином їх можна виправити. Ви,

як рецензенти, є радниками редактора, тому вам слід вміти давати оцінку, бути вимогливими, розсудливими, інформуючи редактора стосовно статті, адже від вашого висновку значною мірою залежить рішення, яке він приймає.

Третя група учасників процесу – це редактори, тож я, по суті, говоритиму сама про себе. Хотіла б порушити дві теми. Перша – журнальні рейтинги та інші види оцінювання. До нас доходить інформація, що подібні міркування все частіше беруться до уваги, коли ухвалюються рішення щодо підвищення, надання постійної посади на кафедрі або при визначенні зарплатні, причому з виключно формальних, вузько статистичних позицій. Мені розповідали про освітні заклади, які вимагають одну чи декілька публікацій у певному, дуже обмеженому колі видань, перш ніж вчений отримає шанс бути підвищеним. Також я чула про суми в доларах, які прив'язуються до публікацій у окремих журналах. На мою думку, це вкрай негідні практики, особливо, якщо на кону підвищення або постійна позиція у штаті: завдання кваліфікаційних комітетів полягає в тому, щоб оцінювати дослідження як таке, а не видання, в якому воно публікується. Журнал – це, звичайно ж, сигнал, але досить неточний, тому кваліфікаційний комітет, який у своєму рішенні спирається на репутацію журналу як запоруку якості опублікованої статті, не виконує дорученої йому роботи. Я хочу, щоб ви порушили це питання на своїх факультетах, зі своїми деканами та проректорами – тими, хто здатен змінити існуючий стан речей.

Тепер щодо питання відкритого доступу. Багато з нас проводять свої дослідження на державні кошти за рахунок грантів або ж отримують зарплатню від держави. Більшість з нас адресує свої дослідження таким самим вченим, як і ми. І ось якимось чином сталося так, що з часом доступ до матеріалів досліджень набув головним чином грошового виразу, а це не може не перешкоджати подальшому розвитку досліджень, фінансованих державою, хоча й приватних джерел це також стосується. Наша місія полягає в тому, щоб опублікувати дослідження, зробити їх публічними, тобто доступними широкому загалу, щоб інші могли використовувати їх у своїй роботі та просувати науку, хоча це й не завжди співпадає з інтересами видавців або журналів як таких. Багато контрактів укладаються з обмеженням доступу, або ж на статтю чіпляється цінник. Я вбачаю нашу відповідальність у тому, щоб поступово змінити умови, на яких підписуються контракти з авторами, і зробити їхні матеріали більш доступними та дешевими для подальшого використання».

ДРОЗД І.К.,*заст. гол. редактора науково-практичного видання «НА»*

*Оцінюючи статтю автора, рецензент шукає і відповідь на питання, наскільки вона є не просто формально правильно написаною з точки зору вимог щодо структури згідно з листом ВАКУ, але й наскільки вона є презентабельною як рупор вітчизняної облікової науки та одночасно відповідає сутності того видання, в яке автор надсилає свій творчий задум. З цього приводу **ПОЛЬ АНДРЕ**, головний редактор *Accounting in Europe*, сказав:*

«Призначення нашого журналу є досить своєрідним – це подолання розриву між науковцями та практиками, працівниками контролюючих і законодавчих органів, аудиторами. Хоча наша редколегія багато що змінила протягом останніх двох років, *Accounting in Europe* залишається відмінним від інших бухгалтерських видань.

У зв'язку з цим зазначу: якщо вашу статтю повернув один із подібних журналів, не слід одразу ж надсилати її нам, оскільки, швидше за все, те, як вона написана, не відповідає статтям, які ми публікуємо. Ми намагаємося враховувати інтереси більш широкого читачького кола, що зазвичай потребує іншого підходу до розв'язання робочих питань. Раніше наш журнал значною мірою орієнтувався на фінансову звітність, проте зараз наше завдання полягає в тому, щоб розширити фокус і залучити решту питань, які є нині актуальними в регулятивному полі Європи. Оскільки ми називаємося *Accounting in Europe* («Бухгалтерський облік в Європі»), наші матеріали повинні бути цікавими насамперед аудиторії бухгалтерів у Європі. Зокрема, ми запроваджуємо практику тематичних спецвипусків: торік підготували спецвипуск про вплив бухгалтерських стандартів, після чого отримали більшу кількість статей до розгляду, також спостерігали більшу кількість «скачувань» нашого журналу».

КУЗЬМІНСЬКИЙ Ю.А.,*гол. редактор науково-практичного видання «НА»*

На Круглому столі відбувся відвертий обмін думками щодо цитування у статтях. У науковому світі не новина, що інколи цитування в дисертаціях та статтях відбувається за принципом – згадаю тих вчених, які вирішуватимуть мою долю на захисті дисертації у вченій раді. Цікаво, що такі проблеми існують і в інших країнах.

*Тож на питання «Чи варто авторам дотримуватися певної стратегії у цитуванні?» **КРИСТОФЕР ЧЕПМЕН** (головний редактор журналу *Accounting, Organizations and Society*) відповів:*

«Якщо підійти до цього питання з дещо цинічної позиції, то відповідь буде такою: «Хто, на вашу думку, буде рецензентом вашої праці?» – «Мені здається, що рецензувати буде професор А., тож я і процитую професора А.». Або ж: «Я подаю статтю до журналу Б., тож варто знайти свіжі статті, опубліковані там, і розкидати цитати з них по своїй вступній частині». Подібне «косметичне» символічне цитування не є ефективною стратегією, адже при підготовці статті вам слід розуміти, для чого вжито ту чи іншу цитату і яким чином вона співвідноситься з іншими посиланнями.

Обираючи цитати, вас повинно хвилювати те, яким чином вони допомагають сформулювати позицію вашого дослідження, наскільки вони є теоретичними та методологічними ресурсами для дослідження цікавої наукової проблеми. Цитати мають слугувати своєрідним сигналом того, яким чином ви робите науковий внесок і, власне, у що ви його робите. Якщо ж ви подаєте посилання на велику кількість людей, кожен з яких дотримувався своєї думки, як правило, це не є переконливим аргументом. Тим людям вже відомо багато підходів до розгляду проблеми, що їх цікавить, тому вам необхідно робити акцент на розв'язанні проблеми, пропозиції».

КУЗЬМІНСЬКИЙ Ю.А.,*гол. редактор науково-практичного видання «НА»*

*І в нашому журналі, і в інших інколи зустрічаються статті, надруковані у співавторстві. Найчастіше це одностаттєві, пов'язані спільною метою наукової роботи, – науковий керівник та його аспірант. Вважаю, що співавторство результативне лише за умови, коли кожний робить особистий творчий внесок у спільний результат статті. З якою метою і в яких випадках варто залучати співавторів під час роботи над статтею, розмірковує **КРИСТОФЕР ЧЕПМЕН** (головний редактор журналу *Accounting, Organizations and Society*):*

«Я можу сказати лише з огляду на власний досвід: різні люди використовують різні підходи до роботи над статтею, але я особисто вважаю, що співавтори мають виключно позитивне значення. Однак при роботі з ними потрібно витратити достатньо часу на те, щоб при звичайній плідній працеваті в команді. Я маю дуже плідні взаємини зі своїм співавтором, ми багато написали разом, напевно, більше, ніж людям цікаво читати про ресторани у Франції, але я веду до того, що ми знайшли спосіб роботи, який виявився надзвичайно ефективним і дав змогу нам багато чого досягти разом; ми знайшли достатньо спільних інтересів.

Зворотним боком співпраці з іншими авторами є ситуації, коли ви, наприклад, їдете на конференції, де знайомитеся з різними людьми, які пропонують щось написати разом. Це, звичайно, дуже заманливо і вам лестить, однак ви ризикуєте бути втягнутими у безліч проектів, котрі, власне, стартували, проте є ще повсякденне життя, в якому ви маєте і без того достатньо клопоту, щоб ще підтримувати або зав'язувати нові робочі стосунки. Тож коли мова заходить про співавторів, моя порада така: краще менше, та краще. Вони дуже корисні, вони змушують вас просуватися вперед набагато ефективніше, проте слід бути перебірливими, обираючи їх.

Дозвольте поділитися ще одним міркуванням стосовно розподілу праці. Скажімо, я хочу написати роботу, яка поєднає польові та експериментальні дослідження. Особисто я займаюся польовими дослідженнями й погано знаюся на експериментах, тож запрошу у співавтори саме експериментатора. На мою думку, суть питання криється в багатопрофільності праці. Багато хто з великим ентузіазмом говорить про спільну роботу над дослідженнями, поки не роздивиться ближче: адже таку роботу не віднесеш до жодної галузі, в яких працюють автори. Тому тут наявний високий ризик: якщо ви все зробите, як треба, ефект буде і справді масштабний, оскільки така робота зможе зацікавити набагато ширше коло читачів. Проте зробити так, щоб все вийшло, як треба, – важче, коли працюєш у команді. А змусити команду співавторів працювати ефективно та взаємодоповнювати один одного набагато складніше, ніж здається на перший погляд».

ДРОЗД І.К.,

заст. гол. редактора науково-практичного видання «НА»

*Знайомлячись із творчими пошуками авторів у сфері обліково-контрольної діяльності, часто звертаєш увагу на децю теоретизоване викладення матеріалу. Поясненням цього є певна конфіденційність як інформації по конкретних підприємствах, так і неможливість згрупувати облікові приклади за декількома установами. Проте чи не відмовка це? Чи достатньо обходитися певними умовними прикладами по підприємству «Х» при викладенні матеріалів дослідження з обліку, аудиту? І чому так мало насичених цифровим матеріалом результатів аналітичних досліджень, що також мають проводитися в межах наукових економічних спеціальностей? Приєднуюсь до **ЛОРЕНСА ВАН ЛЕНТА** (головного редактора журналу *European Accounting Review*), який висловився з цього приводу:*

«Конкретно в нашій галузі ми не публікуємо масиви даних, тоді як у інших сферах подавати числові значення – звичайна справа. Сьогодні серед бухгалтерських журналів існує тенденція заохочувати використання авторами наборів даних. Тому коли ви подаєте свою працю на розгляд, керівництво може вас запитати: «Чи згодні ви розкрити свої числові дані? Чи згодні ви розкрити програми, які використовувалися в дослідженні?». І покажуть рецензенту вашу відповідь на ці запитання.

Окремі журнали, що видаються в Ітоні, навіть вимагають опублікування таких матеріалів. Не впевнений у тому, що подібна практика виправдала б себе в нашій галузі, проте я закликаю всіх учасників бути більш відкритими щодо результатів своєї роботи і мати можливість знайти набагато більше інформації з певної теми, ніж та, що міститься у статті. Ми почали розвивати напрямок електронних додатків, які дадуть можливість авторам викладати матеріали експериментів, ділитися інформацією з іншими дослідниками. Я закликаю профільних авторів виявляти активність у цьому напрямку, разом з нами стимулювати вільний обмін даними».

КУЗЬМІНСЬКИЙ Ю.А.,

гол. редактор науково-практичного видання «НА»

В Україні сьогодні підвищено вимоги вищої школи до оприлюднення результатів дисертацій. Обов'язкові публікації в зарубіжних виданнях спричинять зростання потоку наукових статей до таких журналів. З чим стикатимуться наші науковці під час подання матеріалів у журнали першої величини в галузі обліку та аудиту, показало обговорення важливих питань серед головних редакторів таких журналів.

Безсумнівно, що в редакціях більшості вітчизняних та зарубіжних науково-практичних видань працюють авторитетні особистості, їхня компетентність у сфері публікацій результатів наукових досліджень – беззаперечна.

Звичайно, бути опублікованим у таких поважних журналах – почесно. Але насправді гідним результатом буде те, що ці серйозні та водночас прості аргументи дадуть змогу нашим молодим ученим, аспірантам та визнаним професіоналам успішно розміщувати свої дослідження і в закордонних, і у вітчизняних наукових журналах.

При підготовці матеріалу брала участь
Олена Лисак